

դիրք մը, ինչպէս պիտի գրենք ստորև: Բաց աստի, նշանակութեանէ զուրկ չէ որ՝ չորս հարիւր հայ ուխտաւորները չեն մոռնար իրենց ազգակիցը՝ որ ի Սահել, և կարօտի ու հիացման ըզգացումներով կը փութան անոր մօտ, և կ'արժանանան անոր խանդավառ սիրոյն ու հայրական խնամոց, ինչպէս պիտի պատմենք: Ահա այս պատճառներով էր որ ըսինք թէ հայազգի եւ ազնուական էր, եւ ան պարզեւն էր Հայկազն Պողիկոսնի վկայարանին մէջ տեղի ունեցած սրտառուչ ուխտաւորութեան մը, որուն համաձայն, մանուկը փոքր հասակին յանձնուեցաւ Մելիտինէի եպիսկոպոս Օտրէի, որ խնամեց եւ պաշտպանեց զանիկա, մինչև որ աւարտեց իր ուսումը: Պատանին Եւթիմիոս ընդունուեցաւ եպիսկոպոսարանին կից ընծայարանին մէջ. նոյն դարու սովորութեան համաձայն, ամէն գաւառի եպիսկոպոս իր մօտ կը պահէր ընծայարան մը աշակերտելոց ուսման եւ կրթութեան համար: Օտրէ մէկն էր ա՛յն եպիսկոպոսներէն, որ գիտէին յարգ ընծայել ուսման եւ կրօնական կրթութեան. իր ընծայարանը ունէր լաւագոյն եւ օգտակար ծրագիր մը: Ինչպէս յայտնի է պատմութեանէն, Մելիտինէն վաղուց քրիստոնէացած էր ու քրիստոնէական քաղաքակրթութեամբ կը պայծառանար, հայաշատ կեդրոն մըն էր. այնպէս որ եպիսկոպոսական ընծայարանին մէջ, կ'ուսուցանէին յունարէն լեզուն, քերականութեանէ մինչև ճարտասանութիւն, հո՛ն կ'աւանդէին Աստուածարանութիւն և պարտաւորիչ էին արտաքին գիտութիւններն: Եւթիմիոս հասակաւ եւ իմաստութեամբ կը զարգանար ու իր աշակերտակիցներուն մէջ ան առարկայ կ'ըլլար հիացման: Նոյն ժամանակի նշանաւոր Մելիտինեցի երկու ուսուցիչներ, Ակակիոս և Սիդոնիոս, մասնաւոր խնամքով մը կը հսկէին Աստուծոյ նուիրեալ պատանիին դաստիարակութեան վրայ. անոնց շունչը կ'ուժաւորէր ուսանողին ամբողջ կութիւնը: Դարուն այդ մեծ հոգիները, որ յետոյ ճարտարութեամբ վարեցին Մելիտինէի եպիսկոպոսութեան գործերը, ռահվիրաններն եղան այն պատրաստութեան, որով Եւթիմիոս կը կոչուէր հզօր դեր մը կատարելու եկեղեցիին կեանքին մէջ: Տասնեինն տարեկան հասակին ան աւարտեց դպրոցը և արժանացաւ քահանայական կարգին՝ Օտրէ եպիսկոպոսին յաջորդէն: Իր կենսագիրը կը յարէ թէ Եւթիմիոս ի ծննդեանէ վաճառու մըն